

Soós Amália
VÁRAKOZÁS

Péternek odaáttra

Nem jönnek szavak,
hangok, halk neszek,
sűrűn szövődő csöndemben várom,
hogyan talán megjelenesz
valamilyen túlvilágon.
Látod, ugye, megfagy a fény,
mikor a napra nézek,
szemeim szórnak rá jeget,
amint szavaidból idézek.

Hol is vagy éppen?
Nem érzékelem.
Kezednek itt felejtett ránca
lelkemnek ránca lett:
mélyre szántott barázda,
szakadék, melynek foglya még
szemhéjad rebbenése,
s a szellem is,
mely méltán szállt tovább,
még mielőtt megállt
a szív rezdülése.

Hol is vagy éppen? –
kérdem a gesztenyefákat,
a fejem fölött gomolygó madárrajt,
hol van szemed fénye,
lényed higgadt láza,
hol a közös nyelvünk,
szellemed vad lángja?
Arcod puha vonásai

kezemre kerültek,
s most minden érintésem
a végzet idézése.

Hol is vagy éppen?
Visszhangzik a csend,
honnan tudhatnám,
hol a fent s a lent,
milyen tájba bújtál,
milyen erdők védnek?
Nyomaidban járnék,
magamba idézlek.
A vadludak mind némák.
Csend van. Tovaszállva
menekítik titkodat
át a másvilágra.

Hol is vagy éppen?
Visszhangzik a csend,
sűrű sötét leple takarómmá lett,
mert nincs szó,
mely képes megragadni,
a nagyvilág s magunk tudtára adni:
elidőzök a fájdalomba zárva,
határt keresnék, nincs határa.
Csak tudni kéne,
melyik másvilágba...,
amikor a nász átfordult a gyászba.

NAPLEMENTE

A domboldalon legördült a nap,
lepattant néhány túlvilági szikra,
fogason maradt kabát, kalap:
utolsó cseppjét valaki kiitta.

Miféle csoda az utolsó kenet?
Jártam nászúton s keresztúton veled,
voltunk fecskéfészek, erdő koronája,
léptünk közös csöndbe, otthonos magányba.

A naplemente túlmutat a tájon,
acélsend szövődik zajból a világon.
Terjed az elmúlás, eső permetez,
szívére zárva veled elevez.

NOVEMBER

Eső hull, hó hull? –
az égre vetül a föld bánata,
szürke szemcsékben,
nedves rögökben
csapódik le az elmúlás,
szavakból sose lesz már
se lomb, se lombhullás,
végképp kizökkent
kerékvágásából az idő,
minek is az,
a semmi ma ajkamra nő.
Esőként földre hullok,
szememben hóvihar,
sötétedem, mint tél ege,
tudtad: ilyen a lélek tele,
mint fák ereit hóvihar,
bennem magát tépázza
szerelem, halál,
november van,
te augusztusban maradtál,
ha majd utolérlek,
megváltozom.